

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Meditationum evangelicarum volumen tripartitum

Creidius, Hartmann

Francofurti ad Moenum, 1682

De secundo

[urn:nbn:de:bsz:31-122776](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122776)

Deo parum solliciti, nisi in extremis, quod dici solet, labiis anima hæreat, ibi demum ministrum Ecclesiæ accessunt, qui quod hæctenus semper curvum fuit & gibbosum, ex tempore rectificare debet. Sed præposterum hoc & stolidum est. Quid enim profit medicina absque Dei benedictione? Exemplum Assæ Regis deterreat nos, 2. Chron. 16. v. 12.

2. *Corporalis.* Nam surge, inquit, & ambula. Hæctenus in lecto decubuerat, tanquam truncus. Jam verò Christus ipsum surgere jubet & ambulare. Dictum factum, mox surgit Paralyticus & ambulat. Non verò ambulat ut infirmi solent, qui sanitatem suam pederentim recuperant, sed eo statim momento vires suas recipit, ut grabbatum tollere & portare possit.

Elucescit hinc veritas effati Paulini, Eph. 3. vers. 20. promptior enim Deus est ad dandum, quàm nos ad accipiendum. Petierat Paralyticus corporalem curationem. Sed ecce corporalem & spiritualem simul impetrat. Ita Abrahamo de Ismaelis vita sollicito, & Isaacum, quem non petierat, promittit, Gen. 17. v. 18. 19. Josephum non tantum ex carcere liberat, sed Pro-Regem Ægypti, quod nunquam ipsi in mentem venerat, constituit, Gen. 41. v. 40. Salomo petebat sapientiam, sed accepit divitias simul & sapientiam, 1. Reg. 3. vers. 13. Hiskia non tantum sanitatem restituebat, sed & quindecim annos vitæ ejus addebat, 2. Reg. 20. v. 5. 6. Ne ergo trepidemus, habemus Dominum divitem super omnes invocantes ipsum, Rom. 10. v. 12. qui solo verbo & auti efficere potest quicquid vult in cælo & in terra, Ps.

135. v. 6.

De Secundo.

SEquitur *Pharisaorum murmuratio.* Postquam enim Christum huic Paralytico remissionem peccatorum annunciate percipiunt, blasphemix ipsum accusant, & quis, inquit, peccata remittere potest, nisi solus Deus?

Murmuratio illa describitur ab Evangelistis, quod fuerit

1. *Clandestina.* Non enim aperte proferunt, quod in corde foveant, sed tacite secum musitant. Tales clandestinæ detractiones hodie multi pro prudentia venditant, dum coram simulant amicitiam, sed clam omnem omnino lapidem movent, ut famæ & vitæ tuæ insidias struant, peiores certe hostibus apertis, quos cavere licet, hi verò tacite vulnus aliquod tibi infigunt, de quo non satis constat, unde suam originem trahat, hinc Sirach. c. 28. v. 15. 16. 19. seqq.

Videte Vos mei, ne vitio hoc deformetis vocationem vestram, sed aperte conversamini cum proximo, nam in Christo Jesu veritas, Eph. 4. v. 21.

2. *Viperina.* Nam toxicas foveant cogitationes, & blasphemix Christum accusant, quia dixerat ad Paralyticum: Remissa tibi sunt peccata tua. Hinc ita ratiocinantur: Peccata remittere solius Dei proprium est, Ps. 32. v. 1. 2. Es. 43. v. 25. Hic peccata remittit, adeoque sibi tribuit, quæ sunt solius Dei propria. Ergo blasphemat Deum, & per consequens capitali pœna dignus est.

Hoc adhuc omnes Pseudo-Doctores in more habent positum, ut optimè facta & cogitata pessimè accipiant.

Quando docemus in Ecclesiis nostris remissionem peccatorum in solo Christo quaerendam esse per fidem, non in nostris satis-

M in

facti-

factionibus & meritis: Clamant Pontificii, doctrinam hanc esse hæreticam & blasphemam, prohibere bona opera, introducere Epicureismum, laxare nervos disciplinæ ecclesiasticæ, &c. sed perperam. Detali fide enim loquimur, quæ per charitatem efficax est, Gal. 5. v. 6.

Quando Salvatori nostro Jesu Christo secundum naturam humanam, divinam & infinitam majestatem adscribimus, quæ potest, quicquid vult, & præsens est Ecclesiæ suæ omnibus diebus ad consummationem sæculi, Matth. 28. vers. 20. Clamant iterum Jesuitæ, & simili conatu majestatem Christi impugnant, Calviniani: Hi blasphemant Deum, sed perperam: Nam cum Scriptura loquimur, quæ Christo homini per & propter unionem personalem omnem potestatem assignat in cælo & in terra, Matth. 28. vers. 18. de quo alibi fusius actum est.

Interim discamus nos omnem omnino detestari blasphemiam sive in Deum sive in proximum directa sit.

Blasphemia in Deum in V. T. capitalis fuit, Lev. 24. v. 14. 16. & quod docent exempla, severiter ab ipso etiam Deo quandoque punita est, 1. Reg. 20. v. 23. seqq. 2. Reg. 18. v. 30. seqq. Es. 36. vers. 15. seqq. 2. Macc. 15. v. 5. seqq. non enim habebit Deus infontem illum, qui nomen ejus assumpsit in vanum, Exod. 20. v. 7.

Blasphemia in proximum, quæ verius calumnia dicitur, ab eodem spiritu proficitur, nempe Diabolo, qui hanc artem probè caller, & inde apud Græcos nomen sortitus est. Est enim spiritus mendax, 2. Reg. 22. v. 22. Ioh. 8. v. 44. si quis igitur studio calumniandi flagrat, & proximi famam mendacii profcindit, noverit is, quod sit orga-

num Diaboli, & regnum Dei nunquam hæreditaturus, 1. Cor. 6. v. 9.

3. *Intestina*. Nam sibi in perniciem cedit, quod probat

1. *Christi omniscientia*, quæ cogitationes Pharisæorum sub cordibus adhuc latitantes perspicit, & hoc ipso ostendit, quod sit verus Deus, de quo scriptum extat 1. Reg. 8. vers. 39. tu solus nosti corda filiorum hominum. Pari modo Christus Dei filius scrutatur corda & renes, Jer. 17. vers. 10. ipsius oculis omnia sunt nuda & aperta, Ebr. 4. v. 13. Quod certè. Deitatis ipsius firmum & indubitatum argumentum est. Caveamus igitur non solum ab exterioribus peccatis, sed etiam ab interioribus pravis cogitationibus, & provideamus semper Dominum in conspectu nostro, Ps. 16. v. 8. Mundus quidem opinatur, cogitationes esse liberas: sed Christus corda inspicit, & secundum hæc de dictis factisque nostris judicat. O Deus bone, quantam pessimarum cogitationum colluviem sanctissimi hi & purissimi oculi quotidie intuentur! Quidam cogitant iniquitatem, Ezech. 11. v. 2. quidam spurcas habent cogitationes, 2. Pet. 2. vers. 14. quidam proximo suo malum aliquid machinantur, Ps. 140. v. 3. Hæc omnia Christus videt, & tacet. Sed tandem expurgetur, & congregabit cogitationes populorum, Esa. 66. v. 18. nimirum in extremo die, ubi abscondita tenebrarum illuminabit, & consilia cordium manifestabit, 1. Cor. 4. v. 5.

2. *Apologia evidentiæ*, qua calumniam Pharisæorum refutat

1. *Negativè*. Nam quare, inquit, quare cogitatis mala in cordibus vestris. Accusatis me blasphemiam, sed præter omne meritum. Honoro enim Patrem meum, & nõ blasphemio, sicut Joh. 8. v. 49. etiam Judæis objicit.

Docet

Docet nos suo exemplo, quid faciendum, si aliquando maledictis & calumniis, ab adversariis nostris impetamur. Certè malum pro malo non est referendum, aut maledictum pro maledicto referre Christianum non est, 1. Pet. 3. v. 9. Interim bonam famam, quæ cum vita pari passu ambulat, exemplo Christi defendere licet, exemplo Davidis, 1. Samuel. 24. v. 10. seqq. Pauli, Actor. 24. vers. 10. seqq. si verò innocentiam tuam satis demonstrasti, & nemo est qui attendat, revela Domino viam tuam & spera in eo, ipse faciet, & adducet quasi lumen justitiam tuam, & judicium tuum sicut meridiem, Ps. 37. v. 5. 6.

2. *Demonstrativè*, v. 5. 6. Pharisei ipsum pro nudo homine aspiciebant, sed ille probat ex miraculo, quod propriâ autoritate & potestate in Paralytico jam perpetraverat, se esse verum & unigenitum Dei filium, promissum Messiam & Salvatorem mundi, qui authenticè possit remittere peccata, q. d. si potui dicere, surge & ambula, quidni possum etiam dicere: remissa tibi sunt peccata tua. Utrobique eadem requiritur divina virtus & potestas. Habuerunt quidem Prophetæ & Apostoli potestatem remittendi peccata, & multa ediderunt miracula, sed non *ἀντὶ τοῦ σώματος*, verum in Christi nomine, mandato & auctoritate. Christus autem remittit peccata, & sanat Paralyticum ex propria auctoritate, quâ pollet non tantum ut Deus, sed etiâ propter hypostaticam unionem, quâ caro Domini, ut Damascenus loquitur, divinis actionibus locupletata est, ut homo, unde sanguis ejus nos emundare dicitur ab omni peccato, 1. Joh. 1. vers. 7.

Hæc doctrina propter Arianos & hœreticos Photinianos probè notanda est, qui

Deitatem Christi impugnant, insuper etiam consolatione nostra inservit. Si enim Salvator noster verus Deus est, nihil ipse impossibile, Luc. 1. v. 37.

De Tertio.

Restat populi deprædicatio, quæ describitur

1. *Ratione formæ.* Est enim

1. *Religiosa.* Nam vidimus hodie paradoxa, inquit, ut Lucas refert c. 5. v. 26. & timent Deum. Hodie multa videmus paradoxa in Rom. Imperio, & cum civibus Hierosolymitanis merito lamentamur: Nō putassemus hoc nobis eventurum, Thr. 1. v. 9. sed quis timet? Pergit impius in delictis suis, & nō curat judicia Dei, Ps. 10. v. 5. 6. quid mirum igitur, si pergat Deus in exaggeratione pœnarum? verbum ejus non mentitur.

2. *Gloriosa.* Nam glorificant Deum, & laudes ejus, quantum possunt, extollunt. Ut nos quoque discamus illorum exemplo beneficia Dei, quæ nobis & proximis nostris quotidie confert, grato animo agnoscere & deprædicare. Hoc bonum & pretiosum est, Psal. 92. v. 1.

2. *Ratione materiæ,* quia nimirum Deus talem potestatem hominibus concesserit. Agnoscunt quidem Christum pro magno Propheta, sed divinitatem ejus nondum perspiciunt. Interim hoc fidei initium est, quod Christum non calumniantur ut Pharisei, sed honestè de ipso sentiunt.

Quantò magis nobis convenit Deum glorificare, qui per Dei gratiam ultiores in fide progressus fecimus. Scimus ex verbo, Christo datam esse omnem potestatem in cœlo & in terra, Matr. 28. v. 18. Scimus ipsū omnia scire, omnia videre, omnia posse. Scimus quod ministerium instituerit, & non

M m 2

solūm